

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

עניני דיומא

לקראת ימי החנוכה הממושמים ובאים עלינו לטובה, ניתן להאזין במדור 'עניני דיומא' למגוון רחב של שיעורים העוסקים במהות ימי החנוכה, רום מעלתם והאורות הנפלאים שאפשר לזכות בהם. כמו כן ניתן להאזין לניגוני חנוכה מפי הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל ומהרה"ח ר' שמואל צציק זצ"ל.

להאזנה, חייגו 02-9950000. לאחר בחירת השפה, הקישו על 3-5-1.

הנהלת מרכז ברסלב העולמי, מודיעה לעולים לפקוד את ציון רבינו הקדוש באומן קבוצות ויחידים, כי בהתאם להוראת הרבנים שליט"א, ייסגר מתחם הציון הק' לכניסת נשים, החל מיום חמישי כה' כסלו עד ליום ראשון ה' טבת. - ציבור הנוסעים מתבקש בואת לגלות הבנה ולשתף פעולה למען כבוד המקום וקדושתו.

כשהרופא מגיע ונותן תקווה

האחריות על העבר ועל העתיד עצומה מאד. אך לא פחות מכך – לזכור שאכן בגלל כך העניק לנו אבינו אוהבנו ומרחמנו את מתנת החג הקרב ובא, הוא רוצה שנצליח ושנשוב בתשובה, הוא מושיט לנו יד תומכת והוא זה שייגמור בעדנו בזכות הצדיקים האמיתיים ששבו בלב שלם ומלמדים גם עלינו זכות.

מתוך הבנה ברורה זו עלינו לעמוד ולצפות לנצל כראוי את החג והמועד, לא לתת לימים שיחלפו לידנו באפס התחברות מצידנו, אלא לנסות לקיים את כל מצוות החג ביתר התעוררות ואמונה, להתאמץ אז יותר לכוון בתפילה ולהיות בשמחה, להתגבר לקלוט את לימודי האמונה המיוחדים שבאותו חג.

או שלא צריך, או שלא יעזור... אלה הן שני קצוות סותרים לכאורה, אך מעניין שבלבו של אדם הן מוצאות מקום זה לצד זה כמעט בו-זמנית... רגע אחד הוא חושב שהמצב הרוחני שלו לא נורא כל כך... הוא לא מבין מה כל כך רע אצלו כדי שיתאמץ בתפילה... הוא לא מוצא סיבה דחופה שתחייב אותו להתעמק ולחפש עצה בספרי הצדיקים; ורגע לאחר מכן, כאשר הוא לומד או קורא על חומרתו של איזה שהוא פגם רוחני – וכבר ידיו רפות... הוא לא רואה תקווה להשתנות... כי בן כה וכה הכל יחזור על עצמו...

זהו תכסיס המובהק של יצר הרע להטות את לבו של אדם מדרך הישר; הוא מקרר ומחמם, אך תמיד שלא במקום הנכון. לפעמים הוא יגביר את האחריות העצמית כל כך עד ששוב לא ניתן להאמין שאי-פעם יבוא שינוי לטובה; ולפעמים הוא יקרר את האחריות עד כדי מחשבה שאין צורך בשום התאמצות.

"על ידי תוקף הנס, מדליקין הנר חנוכה הקדוש והנורא אפילו למטה בדיוטא התחתונה מאד, להאיר בכל אחד מישראל לכל מי שרוצה לקבל, אפילו אם הוא הגרוע שבגרועים, אפילו החולה הגדול ביותר בחליי הנפש על ידי ריבוי עוונותיו"

בעוד ימים ספורים נוכח בעזרת השם לחוג את ימי החנוכה הקדושים. דל הוא העט לתאר, ולו בראשי פרקים, את עוצמת המתנות הגנוזות בימים אלו, את עומק התקווה שחנוכה נותן לכל אחד מאתנו ואת הכוחות הרוחניים הכבירים שכל אחד יכול להתחדש בהם בימים קדושים אלה.

נשאר לנו רק להתכונן לכך, להשליך הרחק מאתנו את מהלך מחשבתנו המטעה והמרפה ידיים ע"י אחריות יתר או ע"י קרירות יתר; לאזור חיל ולזכור מצד אחד את חוליינו הכבד, אך בד בבד

להאמין ולדעת שהחג הזה ניתן לנו על ידי הרופא הגדול מלך מלכי המלכים שזיורד בימי החנוכה לבקר אותנו בביתנו ודואג לכל צרכינו ומבקש למלאות את משאלות ליבנו (ליקוטי הלכות, השקמת הבוקר ד-ד).

המתנות מוכנות, צריך רק לרצות לקבל אותן ולהאמין ביכולתנו לקבל אותן.

וכך כותב רבי נתן (שם ע'): "על ידי תוקף הנס, מדליקין הנר חנוכה הקדוש והנורא אפילו למטה בדיוטא התחתונה מאד, להאיר בכל אחד מישראל לכל מי שרוצה לקבל, אפילו אם הוא הגרוע שבגרועים, אפילו החולה הגדול ביותר בחליי הנפש על ידי ריבוי עוונותיו".

התקווה אכן קיימת, אך יש כאן תנאי ברור: "לכל מי שרוצה לקבל!" הרצון הזה יתכן רק כאשר אוחזים בשני הקצוות כראוי: ידיעת החולי ואמונת התקווה.

כל חג ומועד הינו אוצר סגולי שיכול להעניק כוחות מחודשים להתחדשות בעבודת ה' ולהכנעת כח הרע, אך מנגד עומד היצר ומכין את האדם להפסיד את כל אלו. לשם כך הוא משתמש באחת משתי הדרכים הללו:

הוא מגביר את האחריות של האדם והופך אותה לקשה מנשוא, הוא מזכיר לו את כל אותן קבלות טובות שקיבל על עצמו בעבר ולא החזיקו

מעמוד, הוא גם עורך לו חשבון מדוקדק על עומק שפלות מצבו ועל חומר הדברים, עד שהוא מחליט את ההחלטה האומללה שאין מה לקוות מן החג והמועד הבא לטובה.

ולפעמים הוא משתמש בדרך השנייה; הוא מחדיר באדם שוויון נפש, מוכיח לו שאין צורך להתכונן הרבה מדי, כי המצב די טוב, הוא מזכיר לו אי אלו עשיות טובות ומטייח את כל הכישרונות.

כך או כך, האדם כבר לא רואה צורך גדול מדי להכין את עצמו לקלוט ולקבל כראוי את אותן חג ומועד.

אם ברצוננו להינצל מציפורני היצר ולזכות בכל אותן מתנות עצומות הגנוזות במועדים – עלינו לאחוז בשני הקצוות: להבין את עומק ריחוקנו ונפילתנו, להכיר בכך שאנחנו בני מלכים אשר כל מחשבה ודיבור ומעשה שלנו מכריעים לטוב או למוטב את כל העולמות, וכיוון שכן –

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	מותר ל"ן	ליקוטי תפילות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	כסלו	ה"ב	ה"א	ה"א	זכאים
א	כ	טז.	רמא	עג עד	ז
ב	כא	טז:	רמב	עה עו	יח
ג	כב	יז.	רמג	עז עח	יט
ד	כג	יז:	רמד	עט פ	כ
ה	כד	יח.	רמה	פא פב	כא
ו	כה	יח:	רמו	פג פד	כב
ז	כו	יט.	רמז	פה פו	כג

יום של הפצה

מה כסלו

לע"נ

ר' חנוך אריה ב"ר דוד הלוי ז"ל

אוצרות ברסלב

י"ל ע"י "אוצרות ברסלב"

ת.ד. 50617 בית שמש

טל. במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב 8552121-714 (1)

מוקד הישועות 1800-255-522

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646

הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

חנוכת הבית כאן ועכשיו

את התרבות ואת החכמה שלהם, שעל כך אמרו חז"ל: "ארור אדם שילמד את בנו חכמה יונית" (סוטה נט ע"ב).

מובן אפוא למה הם נלחמו במנורת המקדש, שכן היא זו שהאירה את החכמה הקדושה בעולם, כמו שאמרו חז"ל: "הרוצה להחכים – ידרים; וסימנך: מנורה בדרום" (בבא בתרא כה ע"ב), לכן הם טימאו את כל השמנים, ועל ידי כך החשיכו את עיני החכמה שלנו, כמו שאמרו חז"ל על הפסוק: "וחושך על פני תהום" – "זו מלכות יון שהחשיכה את עיניהם של ישראל".

אולם, מסירות נפשם של הכהנים – המסמלים את הדעת בישראל, ככתוב: "כי שפתי כהן ישמרו דעת" (מלאכי ב, 7) – עמדה להם, שלא זו בלבד שמוצאו פך שמן טהור שלא נטמא מדעת היוונים, אלא גם זכו להאיר באורו את כל בתי ישראל בכל הדורות, כפי שביאר הרמב"ן פרשת בהעלותך, שגרות החנוכה שלנו מאירים באורה הקדוש של המנורה.

אנחנו חוגגים אם כן בימי החנוכה, לא רק את חנוכת המקדש שמלפני אלפי שנים, אלא גם את המקדש הרוחני, את אור הדעת שמאיר כאן ועכשיו בתוך אפילת הגלות, והמהווה נדבך נוסף לבניין המושלם של המקדש במהרה בימינו.

לגמרי, הרי בית המקדש הרוחני, זה שעליו כתוב (שמות כה, ה) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – בלב כל אחד מישראל, אכן נבנה ונחנך מחדש כל שנה בימים הקדושים של חנוכה.

"כל מי שיש בו דעה – כאילו נבנה בית המקדש בימיו" (סנהדרין צב ע"א), וכשם שבית המקדש היה מטהר אותנו, כמו שכתוב "צדק ילין בה" (ישעיה א) ופירש"י שתמיד של שחר היה מכפר על העברות שנעשו בלילה ותמיד של בין הערביים היה מכפר על עבירות היום – כך הדעת דקדושה מרוממת את האדם ומרחיקה אותו מן החטא, כמו שאמרו חז"ל: "אין אדם עובר עבירה, אלא אם כן נכסה בו רוח שטות" (סוטה ג).

כשאנחנו מתאבלים על החורבן, אנחנו כואבים ומבכים בעיקר את הידיעה הברורה שהשי"ת שוכן עמנו, שאבדה לנו בעת החורבן, ואת מקומה ירשה קטנות המוחין, שהיא הסיבה לירידה הרוחנית שלנו.

אלא שבתוך האפילה הנוראה הזו של הגלות, מנצנצים בעקשנות ימי החנוכה, שנותנים לנו הזדמנות להאיר גם את ביתנו הפרטי באורה של מנורת המקדש ולזכות גם עכשיו לדעת הקדושה הזאת שאתנו לחנוכת הבית השלישי במהרה.

מלחמתם של היוונים התמקדה ב'דעת' – להחדיר בנו

"חנוכה בחינת חנוכת הבית – היפך חורבן הבית... ובזמן שבית המקדש היה קיים, היינו נקיים מעוונות, כמו שכתוב: 'צדק ילין בה' ופירש"י: 'כי תמיד של שחר היה מכפר וכו'..."

"מהיכן באים לעוונות חס ושלוש? הוא רק על ידי שאין לו דעת, כי אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" – וזהו הרחמנות הגדול מן הכל, להכניס בו דעת... וכל הבחינות הג"ל כלולים בבית המקדש".

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב ז)

יש המקפידים לערוך 'חנוכת הבית' למעונם החדש בו ביום שנכנסים לגור בו, ויש הדוחים זאת בכמה ימים או שבועות עד להזדמנות נאותה. אפשר להבין כאלו ששמחים בביתם החדש גם כעבור כמה שנים, אבל האם שמעתם פעם שחוגגים את חנוכת הבית אחרי... שהבית כבר נחרב?!

אכן, אם חס ושלוש לא ישתנה המצב בימים הקרובים, נחוגג את חנוכת הבית בפעם האלף תשע מאות ארבעים וכמה אחרי חורבנו.

אלא מה, בעוד שבית המקדש הנראה לעין חרב עדיין

ר' ישראל פלטינסקי – ממקורבי רבינו

ברבות הזמן נטש את הרגליו הלא-טובים, הקפיד להתפלל שלש תפילות ביום, ועל שאר מצוות. ר' ישראל שידך לו בת ישראל כשרה מגמירוב עירו, וכעבור תקופה הפך העכט לאיש אחר; איש לא הכיר ברא שמים הלזה את הסוחר ההולל לשעבר. יש אומרים שאף הגיע לקראת ראש השנה לאומן.

התקיימו בו דברי רבינו הקדוש: "מי שרק ייגע באחד מאנשיי – בוודאי יהיה איש כשר!"

לאחר כל זאת, נזכר ר' ישראל בדברי רבינו שנאמרו ברוח הקודש: "על ידי דג קטן [פלאטציקל – פלטינסקי] ניתן לצוד דג גדול [העכט]..."

מלפני ה' – ואז, ההחלטה הראשונה שתעלה בדעתך, אותה תבצע".

עשה ר' ישראל כדברי רבינו, אחר יצא מן החדר ואמר: "רבי, החלטתי להיענות לעיסקה..."

על פני רבינו ניכרה אי שביעות רצון; הוא ידע כי ה'הין וה'לאו' לא היו בדיק שקולים בעיניו. אולם, כדרכו הקדושה, לא התערב בהחלטתו; מה גם שנסתרות דרכי ה', ולעיתים, בעטיה של נסיעה העלולה לגרום ליהודי התרחקות מבוראו, עשוי להתקרב יהודי אחר...

ורבינו מפטיר במילים סתומות: "נו, א פלאטציקל כאפט א העכט" (= דג קטן [על החכה] תופס דג גדול) - - -

ר' ישראל לא הבין את משמעות הדברים, אך היה מרוצה מכך שיכול הוא לנסוע ולבצע את העיסקה הריווחית.

בהגיעו למוסקבה התאכנס באכסניה כלשהי, ואגב כך ניצרו קשרי מסחר בינו ובין יהודי מקומי, ששם משפחתו היה... העכט.

אותו אדם, רחוק היה לגמרי משמירת תורה ומצוות, ואף הורגל בעבירות. הוא כבר היה מבוגר בשנים, ועדיין לא התחתן. אך כתוצאה מהכרותו עם החסיד ר' ישראל פלטינסקי, נבקע משהו בלב האבן שלו; הוא הושפע עמוקות מיראת השמיים שלו, ואט אט החל מתקרב ליהדות.

התגורר בעיר נמירוב ועסק במסחר, כשהוא קובע עתים לתורה. באחד הימים הוצעה לו עסקה גדולה: אספקת תבואה לצבא הרוסי. אחת התקופה מסוימת נבחר אדם למטרה זו – והפעם, מן המחוז כולו נבחרה העיר נמירוב, ומכל תושבי העיר – דווקא הוא.

היתה זו עסקה מבטיחה, העשויה להופכו לעשיר גדול. ר' ישראל התקשה לעמוד בפני הפיתוי, למרות שלשם כך יהיה עליו לשהות תקופה ניכרת במוסקבה הבירה. אלא שכחיד אין הוא עושה ולו צעד קטן מבלי לשאול את רבו. הלך ר' ישראל אל רבינו ושאל אותו, האם הוא מסכים לנסיעתו למוסקבה.

רבינו לא ענה לו תשובה מפורשת, אך מהבעת פניו ומתנועות ידיו הבין, כי דעתו אינה נוחה מן העניין. כך היתה דרכו הנעלמת של רבינו, שלא ליטול מן האדם את בחירתו החופשית, אלא לרמוז לו מהי דעתו ולהשאיר בידי השואל את הבחירה.

בלבו של ר' ישראל יקד רצון עז לזכות בעיסקה המעשירה, והוא שאל שוב את רבינו: "אולי בכל זאת אסע למוסקבה?"

כשראה רבינו את עקשנותו, השיב לו כדברים האלה: "הכנס לחדר, השווה מול עניך את הכין וה'לאו' כששניהם שקולים [כלומר, הנח בצד את הנגיעות האישיות], לאחר מכן אמור המישה פרקי תהילים, על מנת לזכות לעצה אמיתית

הניגון עולה ויורד, ולכן הוא מעלה מ'ירידות'

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א נב)

השבת שהצילה את שכנא'לה

במחיצת כפים נלהבת, וגורמת במישרין לפרצי צחוק מהוסים מאחורי הדלת... ריקודי השמחה הסוחפים שלאחר התפילה היו השיא של הערב, העיניים לא שבעו להתבונן, לתעד וכמובן ללגלג ככל אשר ניתן...

אף אחד לא ידע כי שכנא'לה העומד כל העת בקרן זוית, למרות שעניו עשויים כפלדה – בלבו פנימה נשבר משהו – – – לראשונה מזה שנים רבות הוא מרגיש איזו התעוררות של קדושת שבת – – – התפילה הנלהבת והריקודים מושכים את לבו כאבן שואבת – – –

בתוך תוכו מתקבלת החלטה נחושה: הוא חייב לחזור לכאן בשבת הבאה, בלי מקל כמובן, ולברר מקרוב מה קורה כאן...

שבוע מתוח עבר על שכנא'לה, והנה הגיע עידן רעוא דרעוין... חסידי ברסלב שסיימו את תפילת המנחה הסבו לסעודה שלישית. אפלולית שוררת בהיכל, במרכז יושב החסיד רבי יצחק ברייטר ולומד לפני הקהל את אחת מתורתיו המחזקות של רבינו הקדוש. שכנא'לה שנכנס לכאן בחסות החשיכה יושב לו באותה זוית, ראשו מוטה כלפי מטה ואוזניו כרויות כאפרכסת, חבל לו להפסיד אפילו הגה. הדיבורים משום-מה מדברים אליו כמויחד; הוא, שכל כך הרבה לפשוט, כבר מזמן שאיבד כל תקוה לשוב בתשובה – שומע פתאום שעדיין הדבר בידו לחזור בתשובה!!!

מתים) קוראים להם. כל היום הם עסוקים בריקודים ובתוכניות לנסוע לעיר אומן ברוסיה לקבר הרבי.

הכנופיה ששמעה בפירוט רב את הנעשה במקום מרתק זה, גמרו אומר להגיע לשם בליל שבת הקרוב, כדי לעקוב מקרוב אחר התפילות והריקודים, למצוא את מקומות התורה אותם אפשר 'לשווק' לבני הנוער כמושא ללגלוג, ולאחר מכן – לעבד את הממצאים ולפעול בקרב הנוער.

ליל שבת קודש, החבורה עושה את דרכה ברחובות וורשה, בצעדים מתריסים הם עוברים ברחובות השכונה היהודית, כשברוב חשיבות כל אחד מהזיק בידו מקל, כמנהג הימים ההם, אותו מקל ששומרי התורה והמצוות אינם מעזים להחזיקו בשבתות וימים טובים. כך הלכו עקב בצד אגודל, פוסעים מעדנות ומקלותיהם בידיהם, עד לשיטבל הברסלבי.

היה זה בעת שירת 'לכה דודי', החסידים שרים ומרימים עיניהם אל-על, השירה פורצת החוצה וכובשת את כל היקום, אך לבותיהם של הפוקרים מהם והלאה, החסידים אינם יודעים שהם נתונים עתה תחת זכוכית מגדלת וכל איוושה קטנה מנוצלת למען המאבק הכללי בציבור החרדי. תפילת ערבית החלה, זעקות ברסלבויות של 'שמע ישראל' ממלאות את החלל, כאשר עוד 'נקודת נושא' נרשמת בפנקס 'פועלי ציון'.

השקט של תפילת 'שמונה עשרה' מופרע מדי פעם

במשרד המפואר הנמצא באחת הסמטאות הנסתרות בפרברי עיר הבירה וורשה הפולנית, מסביב לשלחן עגול מודרני, יושבים ראשי האגודה הציונית ועד פועלי ציון, בפיהם מקטרות הפולטות עיגולי עשן המתמרים עד לתקרה. על הפרק אחת השאלות 'הגורליות' בהמשך מאבקם בציבור החרדי שלאחרונה הולך וגדל בעיר הזו.

'זרובבל' כפי שכינה את עצמו ראש האגודה, שהיה ראש לשועלים והמחזק שמאחורי כל הפעילויות, אינו משאיר כל ספקות: 'החרדים ובפרט החסידים שבהם, כובשים את כל בני הנוער! אם לא נקום ונעשה סוף למשיכה הזאת, נמצא את עצמינו בודדים, ללא המשך והזון...'

בין היושבים בולט לו שכנא'לה רב המעללים. נמוך קומה הוא, עיניו יוקדות ורושפות אש, בעלות מכט מטיל אימה... מכט של גולן מרושע... לשכנא'לה יש רעיון מקורי, תוכנית מחושבת היטב העשויה להשחיר כהוגן את פניו של הציבור החסידי, באופן שלא ימצא צעיר בר-דעה שינסה לעבור מפתח של שיטבל חסידי כלשהו.

לדבריו, לאחרונה הוקם בעיר בית-מדרש חסידי מיוחד במינו, כזה שניתן בהחלט לעשות ממנו 'מטעמים'... בין כתליו מתהלכים חסידים הנראים תמהוניים, האדמו"ר שלהם כבר נפטר לפני יותר ממאה שנה – ועדיין הם בדיעה שהוא איתם ביחד. 'טויטע חסידים' (= חסידים

השבוע לפני...

השבוע לפני 128 שנה

■ בשורה מרה שהגיעה באיחור

מגדולי חסידו ברסלב בארץ הקודש היה החסיד רבי אפרים ויינברג בעל 'ליקוטי אבן ותפילות הבוקר'. הוא נולד עוד בחיי רבינו הקדוש לאביו הקדוש רבי נפתלי שהיה מהתלמידים הקרובים ביותר לרבינו.

בילדותו זכה לראות את פני רבינו, ומאז דבק בו ללא פשרות. ברבות הימים נחשב לאחד מגדולי תלמידי מוהרנ"ת, כאשר מוהרנ"ת מצידו מחשיב אותו עד למאד, בצינו את העובדה, שאף כי הוא עוסק במשא ומתן, הרי הוא עושה זאת בדרך עראי ממש, כאשר הוא מנצל את כל זמנו לתורה ולתפילה.

גדולה היתה דבקו בחשי"ת, היה זה באמצע היריד, סוחרים מכריזים מכל עבר על מרכולתם, ואילו רבי אפרים עומד ומתפלל בדמעות... כאשר נשאל לאחר מכן על מה ראה על ככה, השיב: "כאשר אני מרגיש התעוררות רוחנית – מיד אני מתפנה מעסקי, ובו במקום מתחיל לעבוד את ה' – – –"

לעת זקנתו עלה לארץ הקודש, כאשר מדי שנה בשנה הוא מתאמן ביותר לנסוע לאומן בכדי להשתתף בקיבוץ הקדוש בראש השנה. דבר לא עצר בעדו, וגם כאשר היה חשש לחייו עקב מלטולי הנסיעה לא שינה את דעתו, באומרו: "כדאי לי אפילו להסתלק בדרך ולהקבר באיזה גן, מאשר להמשיך לחיות בלי להיות באומן בראש השנה" – – –

לקראת ראש השנה תרמ"ג נסע כהרגלו לאומן, ולקראת חג הסוכות התאכסן בעיר טשערין. בערב חג, לאחר תפילת שחרית כותיקין, בעודו עטוף בטלית ועטור בתפילין דר"ת, השיב את נשמתו הטהורה, כשפטירתו הפתאומית מכה גלים בקרב כלל חסידו ברסלב.

אך לארץ ישראל לא הגיעה הידיעה על כך עד ליום כ"ב כסליו תרמ"ג. באותו יום ישב החסיד רבי נתן ב"ר יהודה מטבריה וכתב מכתב לחסידים בצפת. לאחר שגמר את המכתב הגיעה הבשורה המרה. וכה הוא כותב על כך:

"אוי ומר על שברנו המר והמרוז ששמעתי בזה הרגע, מהסתלקות הצדיק החסיד רבי אפרים זי"ע, או לי וי לי, או אי לי על צנא מלא דספרא אשר מסר נפשו בשביל להיות על ראש השנה של הצדיק".

הידיעה הגיעה ללא שום פרטים על מהלך הפטירה, והוא מבקש שיוודעו לו על התאריך ועל מקום ההסתלקות, והאם בעת הקיבוץ בראש השנה באומן היה עדיין בריא, "כי ליבי דוי על ההסתלקות אבן טוב כזה רוצה אני לידע אך ומה מהסתלקותי".

בהמשך הוא מציין את גדולתו: "אשרי לו שכן ד' או ה' שנים היה מקורב לרבינו ז"ל בכל מאמצי כוחו, בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאורו, וקורב עצמו בכל כוחותיו לאדמו"ר מוה"ר נתן זצ"ל". ולסיום הוא מבקש מאנ"ש שילמדו את חיבוריו, "כבדי שיהיו שפתיו דובכות בקבר, ובעתה יהיה בלע המוות לנצח".

(נתיב צדיק קבו)

לחידודא
חידון השבוע לעצירים

חידה מס' **75**

איזה ספר כינה רבינו "ספר המוסר שלי"?

הפתרון לחידה מספר 74

על מי אמר רבינו ש"חיינו אינם חיים כלל?"

- על מי שאין לו אמונה.
(שיחות הר"ן נג)

זכה בהגרלה לחידה מס' 73

נתן יצחק הלפרין. מאה שערים 15, ירושלים.

בסך 50 ש"ח זכות קנייה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אורוות ברסלב' 02-9950000.
לאחר בחירת השפה, הקשו 1-9-2-1 והשאירו הודעה.
בין הפותרים נכונה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגלה על זכות קנייה בסך 50 ש"ח

